Розділ перший

Похорон її молодшої сестри був доволі марудним, якщо зважити на обставини.

Гелен Джан (слухняніша, розумніша, *нудніша,* як сказала б Мішель, царство їй небесне) сидить у першому ряду між убитими горем батьками. Якби Мішель була тут, вона б покепкувала з якогось конфузу. Наприклад, із квітів на її закритій труні, випадково викладених у формі фалоса. Якби Мішель була тут, вона нетерпляче постукувала б ногою по підлозі в очікуванні нагоди потай викурити сигарету у вбиральні. Якби Мішель була тут, вона б уже планувала втечу на афтепаті. Якби Мішель була тут — *то в церкві, бляха, не залягла б така нестерпна тиша.*

Мати раз по раз здригається від притлумленого ридання й стискає руку тепер уже єдиної доньки так міцно, що під час вступного слова пастора Гелен заледве відчуває її. Батько дивиться на дерев'яний мольберт зі світлиною Мішель, зробленою в десятому класі. Відтак його погляд затримується на тьмяних жалюзі, потім на черевиках пастора (і Гелен укотре шкодує, що вони не католики — заради атмосфери). Тато дивиться лише туди, де немає облич, щоб не зустрітися з кимось поглядом.

Гелен вилила всі сльози за перші сорок вісім годин. Вона ридала наодинці у своїй кімнаті, неначе поранений звір, аж доки її очі стали схожі на обрамлені набряклими повіками щілини, й обмірковувала екзистенційні питання, надто складні, щоб їх можна було висловити жалюгідними словами. Криниця висохла, і залишилася тільки безодня образи, яка ось-ось поглине Гелен цілком. Її бісить банальна промова пастора, який намагається наповнити коротке життя Мішель *сенсом.* Її сердять мамині сльози й сухі очі тата. Можливо, вона навіть ненавидить *себе.* Але *чому?* І справді, коли вже *злитися* на когось, то на *Мішель...*

Двері церкви зі скрипом відчиняються — хтось запізнився — і чуття підказує Гелен: це *він.*

Рядами котиться невиразний шепіт. Гелен умовляє себе не озиратися, не дивитися... Але тепер уся увага прикута до нього, а горе ще не настільки затьмарило мамин розум, щоб вона не помітила цього. Вона обертається й видає надривний стогін, що змушує Гелен почервоніти.

Гелен озирається. Інтуїція не підвела її — це *Ґрант Шепард, довбаний Ґрант Шепард.* «Президент класу, король випускного балу, гульвіса, душа компанії, улюбленець учителів, фанат футболу. І вбивця моєї сестри».

Останнє навряд чи доведуть у суді — достатньо очевидців підтвердили, що минулої п'ятниці по другій ночі шістнадцятирічна Мішель Джан кинулася під автомобіль вісімнадцятирічного Ґранта Шепарда (і спричинила страшенний затор на 22-му шосе) умисно. В історії браузера Мішель немало пошукових запитів на користь цього. І найпринизливіший удар для батьків: у токсикологічному звіті вказано вдосталь речовин, щоб у місцевих новинах виправдано використали фразу *проблемний підліток.*

Щодо Мішель, а не Ґранта.

Ґранта всі жаліли: як сумно, як трагічно, як *егоїстично* з боку цієї дівчини — практично незнайомки, якоїсь десятикласниці із суїцидальними нахилами — затьмарити яскраве перспективне майбутнє такого талановитого хлопця провиною за випадково обірване ним життя.

— *Ти!* — промовляє мама, зупинившись посеред проходу й жадібно хапаючи ротом повітря, неначе героїня грецької трагедії.

Ґрант Шепард стоїть незворушно, немов існує лише для того, щоб змушувати задихатися скорботних матерів та витріщатися — підстаркуватих китайських родичів.

Він має саме такий вигляд, як уявляла Гелен, — у темно-синьому светрі поверх сліпучо-білої сорочки, ніби після цього збирається на засідання студентської ради, щоб обговорити випускний бал. Його краватка ідеально зав'язана, темно-каштанове волосся охайно зачесане, і загалом він надто гарний — молодий, вродливий і *живий,* — щоб мати право сюди прийти.

Ґрант обводить церкву лагідними карими очима. Він знає, що зробив помилку, прийшовши сюди, це написано на його обличчі. Мабуть, він думав, що все буде гаразд, що вони зрозуміють, чому він хоче вшанувати її пам'ять, можливо... можливо, він навіть думав, що вони пробачать йому.

«Яким же треба бути самовпевненим, щоб уявити, ніби його присутність тут буде бажаною!»

— Ні, — каже мама Гелен. Її губи бліді, але тон наполегливий.

Ґрант примирливо здіймає руки.

— Я не хотів...

— Вона хоче, щоб ти пішов геть, — нарешті озивається Гелен, і голос її твердий. — Негайно.

Погляд Ґранта зупиняється на Гелен. Він сумирно схиляє голову й, обертаючись до виходу, пошепки додає: «Вибачте».

Усе так драматично, що Гелен кортить вигукнути йому навздогін: «І щоб я більше не бачила тут твоєї тупої пики!»

Вони ніби в кінострічці, а не в пресвітеріанській церкві, яку не відвідували понад сім років.

Але це того не варте. Адже стежки Ґрантових Шепардів навряд чи колись перетнуться зі стежками скорботних сімей Джанів: заплаканими матерями, замкненими в собі батьками, тітками-пліткарками й дядьками.

Натомість Гелен веде свою матір назад. Крокуючи до лави, вона кидає погляд на усміхнений портрет Мішель.

«Б'юся об заклад, що тобі це сподобалося, — думає Гелен, ніби підбурюючи сестру відповісти їй. — Б'юся об заклад, що це була твоя улюблена частина похорону».

Розділ другий

Тринадцять років по тому

У вівторок вранці дзвонить телефон, і Гелен уже знає, що на неї чекають гарні новини. Її літературна агентка Челсі Пірс повідомляє про погане короткими співчутливими листами електронною поштою: «Не погодились. Та пішли вони», — але завжди телефонує, якщо є приємні звістки.

— Сподіваюся, ти ненавидиш свою квартиру, бо їдеш до Голлівуду!

Гелен сміється й одразу ж відчуває, як її захват пригашує хвиля остороги: «Не надто радій, документів ще не підписали, угода може зірватися».

Вона стала забобонною. Коли першу книжку із серії «Таємниці плюща» опублікували, сказала собі: «Не забігай наперед, читачі можуть зненавидіти її або й гірше — ніхто навіть не прочитає». А як роман став бестселером, і «Нью-Йорк Таймз» внесла Гелен до списку авторів підліткової літератури, на яких варто звернути увагу, вона застерегла себе: «Це не має значення, книжка однаково залишиться такою, як і раніше, коли ще не потрапила до переліку. А що, як їм не сподобається друга частина?»

Ці думки муляли її протягом усієї кар'єри, аж до звістки про те, що якісь великі голлівудські цабе знімуть за її творами про похмурих підлітків з темними шкільними таємницями мелодраматичний і сексуальний телесеріал.

«Як ви даєте собі раду із синдромом самозванця?» — якось запитала вона набагато успішнішого старшого автора за святковим бранчем.

«Ну, в певний момент це стає просто недоречним», — відповів той.

Шість тижнів по тому, відчиняючи двері нової квартири на набережній (усі витрати на проживання під час знімального процесу покриває студія, плюс добові) навпроти пірсу Санта-Моніки, Гелен ловить себе на думці, що, можливо, цей *певний момент* настав.

Оселя обставлена дорогими меблями пастельних кольорів і пахне, як фешенебельний готель. Крізь панорамні вікна, що виходять на її особистий балкон, пробивається вересневе сонячне світло, і Гелен мимохіть замислюється, чи могла б вона тут стати іншою — полюбити ранкову рутину та скинути камінь з душі. На горішньому поверсі є спільний простір, який вона може зарезервувати для вечірок (у Гелен наразі мало знайомих у цьому місті, щоб влаштовувати гулянки, але вона все одно ввічливо киває доморядниці), а вікно кухні виходить на внутрішній дворик її тимчасової сусідки, володарки «Оскара» Френсіс Макдорманд.

— Типовий *ЛА*, — кажуть її друзі зі Східного узбережжя, коли вона розповідає про це.

— Хто? — запитує мама під час їхньої першої розмови у фейстаймі.

— Френсіс Макдорманд, мамо, — зітхає Гелен, розпаковуючи харчі. — Вона, типу, актриса. Ти мала б її знати. Вона знімалась у...

Гелен робить паузу, бо вся блискуча оскароносна кар'єра Френсіс Макдорманд раптом вилітає в неї з голови. Вона знімалася в стрічці «Міс Петтігрю живе одним днем», але мама її не дивилась.

— Здається, вона грала королеву в якомусь фільмі. О, а ще маму в «Королівстві повного місяця»!

— Я не знаю її, — каже мама. — Байдуже. Що готуєш на вечерю?

Гелен слухняно переказує своє меню: «Щось легке; мені ще треба докупити каструль і сковорідок; так, я додам зелені; дякую, мамо», — і вислуховує сорокахвилинну лекцію з історії землетрусів у Лос-Анджелесі.

— Якщо тут розступиться прірва, я стрибну просто в неї, тож це буде швидко й безболісно, — каже Гелен, доїдаючи тарілку рису з яйцем і помідорами. — Не хвилюйся так. Люблю тебе, бувай!

Вона шукає «Переїзд у нову квартиру в ЛА» на спотіфаї і вмикає чийсь ретельно складений плейліст через найсучасніші блютуз-колонки.

Гелен ніколи не була настільки крутою, щоб розбиратися в музиці. Вона воліє довіритися незнайомцям в інтернеті, які пережили ті самі гідні саундтреку моменти — «Затишний жовтневий ранок на кухні» або «Їду назустріч своєму непевному майбутньому», — і сподівається, що вони підкажуть їй, які саме пісні найкраще увиразнять почуття, як бузковий шарф підкреслює зелені очі.

Доки Стіві Нікс співає про те, що час робить її сміливішою, а діти дорослішають, Гелен розвішує одяг у гардеробній і згадує часи, коли життя, як у книжці, було поділене на розділи.

«Подорож — це спосіб перегорнути сторінку, — нагадує собі Гелен, повторюючи поради свого психотерапевта. — Можливо, ти нарешті зможеш написати щось нове».

Гелен подумки рішуче викреслює *можливо*.

Вона сподівається, що цей розділ буде коротким і продуктивним.

Коли в середу дзвонить телефон, Ґрант уже знає, що на нього чекає паскудна розмова.

— Просто прийди на зустріч, — умовляє Ґранта його агентка Ферн. — Що поганого може статися?

— Мені не сподобалася книжка, — відверто каже він.

Підлітки з приватної школи та їхнє статеве життя — не зовсім його *тема*. Крім того, Ґрант сподівався перервати смугу безробіття чимось цікавішим, наприклад, повнометражним фільмом (який він закінчить, щойно матиме час) або принаймні контрактом на продовження сценарію (він же не винен, що пропустив пілотний сезон, бо його мама найняла сумнівних підрядників, які так напартачили, що довелося провести все літо в Нью-Джерсі, перестеляючи їй підлогу).

— Отже, матеріал тебе не зачепив, — каже Ферн. — Ну, нічого. Ми це вже проходили. Очевидно, ти кращий кандидат, ніж якийсь одержимий книжками невдаха. Помічатимеш недоліки, знатимеш, як їх виправити й таке інше...

— Я навчався з авторкою в старшій школі, — нарешті каже він.

— Чудово!

— Ні, — похмуро відповідає Ґрант. — Не чудово. Я їй не подобався.

— Дурниці, ти всім подобаєшся, — каже Ферн по-материнськи ображеним тоном. — До того ж вона не прийде на зустріч. Там будуть тільки шоуранерка й виконавчі продюсери.